

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Endrődiné dr. Makány Anikó ügyvéd által képviselt I. r., a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt II. r. és a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt III. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék - 2013. június 24. napján kelt 4.P.21.480/2010/103. és a 2013. augusztus 26. napján kelt 4.P.21.480/2010/106. számú végzésével kijavított - 2013. június 3.napján kelt 4.P.21.480/2010/102. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 104. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Az I. r. alperes által a felperes részére fizetendő - az elsőfokú bíróság által 420 840 (négy százhuszezer-nyolcszáznegyven) Ft-ban meghatározott - marasztalási összeget leszállítja 149 840 (egyszáznegyvenkilencezer-nyolcszáznegyven) Ft-ra.

A felperes által fizetendő többlethasználati díj havi összegét felemeli 24 000 (huszonnégyezer) Ft-ra.

A felperest terhelő hátralékos használati díj összegét - 2014. április 30. napjáig számítottan - 1 056 000 (egymillió-ötvenhatezer) Ft-ra és annak 2012. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, az elsőfokú ítélet szerinti mértékű kamatára felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy a **(település neve, ingatlan címe)**. szám alatti lakás használatáért 2014. május 1. napjától kezdődően az ingatlan kiürítéséig minden hónap 15. napjáig előre esedékesen fizessen meg az I. r. alperesnek havi 24 000 (huszonnégyezer) Ft-ot,

Az elsőfokú eljárási illeték összegét 398 100 (háromszázkilencvennyolcezer-egyszáz) Ft-ban határozza meg, amelyből a felperes 295 300 (kettőszázkilencvenötezer-háromszáz) Ft-ot köteles viselni, az ezt meghaladó 102 800 (egyszázkettőezer-nyolcszáz) Ft elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 160 000 (egyszázhatvanezer)Ft elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7 800 (hétezer-nyolcszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 71 100 (hetvenegyezer-egyszáz) Ft másodfokú eljárási illetékből a felperes 23 100 (huszonháromezer-egyszáz) Ft-ot köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt meghaladó 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A felperes és az I. r. alperes 1996. őszétől 2008. szeptember 22. napjáig élettársi kapcsolatban éltek. Közös nevelték az I. r. alperes korábbi házasságából származó, 1989. március 24. napján született **(gyermek neve)** nevű gyermekét, valamint közös gyermeküket, a 2003. április 25. napján született **(gyermek neve)-t**.

A 2002. november 21. napján kelt adásvételi szerződéssel egymás között egyenlő arányban megszerezték a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)** szám alatti ingatlan tulajdonjogát. Az ingatlan szerződésben rögzített vételára 6 200 000 Ft volt, amelyet a **(R.)** Banktól felvett 5 400 000 Ft összegű kölcsönből, továbbá a III. r. alperes által biztosított 500 000 Ft kamatmentes támogatásból finanszíroztak. A kölcsönszerződés szerint a kölcsönügylet adója a felperes testvére, **(felperes testvére neve)** volt, zálogkötelezettjei pedig a felperes valamint az I. r. alperes. Az életközösség megszakadásának időpontjáig a kölcsöntartozást a volt élettársak közösen fizették, majd 2008. szeptember 22. napjától 2010. január 31-ig arra az I. r. alperes 542 000 Ft-ot, a felperes pedig 2010. október 14. napjától az elsőfokú ítélet meghozataláig 1 058 000 Ft-ot teljesített. Az ingatlan vásárlásakor a felperesnek és az I. r. alperesnek közel 600 000 Ft megtakarítása volt, ezen felül az ingatlan felújítására 400 000 Ft baráti kölcsönt kaptak, amelyet az életközösség tartama alatt visszafizettek.

A volt élettársak az ingatlanon 2003. és 2008. között különböző beruházásokat végeztek. Az ingatlan jelenlegi beköltözhető forgalmi értéke 8 000 000 Ft.

Az I. r. alperes gyermekeivel 2010. szeptemberében az utolsó közös lakást elhagyta, azóta albérletben él.

A felperes és az I. r. alperes együttélésük alatt 2 004 500 Ft értékű közös vagyoni ingóságot szereztek, amelyek részben a felperes, részben az I. r. alperes birtokában találhatóak.

Az együttélés ideje alatt a felperes időszakosan külföldön végzett munkát, Magyarországon megszakításokkal rendelkezett munkaviszonnyal, több ízben volt munkanélküli, az I. r. alperes pedig a közös gyermek születése után gyermekgondozási díjban részesült, emellett bálásruha-boltot működtetett.

A felperes keresetében kérte az élettársi közös vagyon megosztását, a szerzésben való közreműködés arányát $\frac{3}{4}$ - $\frac{1}{4}$ részben jelölte meg, rá nézve kedvezőbben. Állítása szerint az I. r. alperessel 1997-től 2006. májusáig élt élettársi életközösségben, az ingatlanban $\frac{3}{4}$ részben szerzett tulajdont. Kérte a közös tulajdon megszüntetését, az I. r. alperes $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadának tulajdonába adását. A megváltási ár meghatározásakor kérte figyelembe venni, hogy az ingatlanon a **(R.)** Bank II. r. alperes felé 3 880 389 Ft, továbbá a III. r. alperes felé 112 320 Ft tartozás áll fenn. Állította, hogy az ingatlannal kapcsolatosan átlag havi 36 000 Ft közüzemi díjtartozás keletkezett, amelyből 30 000 Ft-ot teljesített, így a szerzési arányok figyelembe vételével 987 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest. A közös vagyont képező ingóságok összértékét 1 869 000 Ft-ra tette, kérte azok természetbeni megosztását. Az együttélés alatt az ingatlant érintően végzett felújítási költségeket 900 000 Ft-ban határozta meg, amelyet állítása szerint a **(F.)** Lakáskasszából, illetőleg a különvagyoni megtakarításaiból fedezett, így e címen az I. r. alperest 370 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni. Igényt tartott a 2006. május 1. napjától 2010. április 30. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan 1 410 000 Ft többethasználati díjra, annak középarányos időponttól járó kamataival együtt. Ezen felül 2010. május 1. napjától kezdődően havi 30 000 Ft többethasználati díj megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest.

A II., III. r. alpereseket a keresetben foglaltak túrésére kérte kötelezni.

Az I. r. alperes ellenkérelmében az élettársi közös vagyon megosztását maga is kérte, állította, hogy 1996-tól 2008. szeptember 22. napjáig éltek élettársi életközösségben. A szerzésben való közreműködésük arányát azonos mértékben jelölte meg, ennek figyelembevételével kérte az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését. Az ingatlan forgalmi értékét 8 000 000 Ft-ra tette, és a felperes tulajdoni hányadát megfelelő megváltási ár ellenében kérte a tulajdonába adni. Állította, hogy kapcsolatuk a felperes durva, agresszív magatartása miatt szakadt meg, emiatt kényszerült utóbb az ingatlan elhagyására, ezért 2010. szeptember 1. napjától kezdődően havi 22 500 Ft többethasználati díjra és annak középarányos időponttól járó kamataira tartott igényt. A felperest megillető megváltási ár meghatározása során kérte elszámolni a II., illetőleg III. r. alperes felé még fennálló kölcsöntartozást azzal, hogy vállalta azok jövőbeni visszafizetését. Kérte javára figyelembe venni a 2008. szeptember 22-től 2010. január 31. napjáig kizárólag általa megfizetett törlesztő részleteket, amelyek felperesre eső részét 271 000 Ft-ra tette. Hangsúlyozta, maga is teljesített közüzemi díjakat a felperessel közel azonos arányban, így kérte elutasítani a felperes annak megtérítése iránti igényét.

Hivatkozása szerint az általa végzett háztartási tevékenység ellenértéke 2010. szeptember 1. napjáig 161 000 Ft-ban határozható meg, amelyet kért a felperes terhére elszámolni. Nem ellenezte az élettársi közös vagyoni ingóságok megosztását, a vagyonmérlegbe

további vagyontárgyak felvételét kérte, részletezte a megosztás általa kért módját.

A II. és III. r. alperesek ellenkérelmükben a bejegyzett jogaik érintetlenül hagyása mellett nem elleneztek a kereset teljesítését. A III. r. alperes a per folyamán igazolta, hogy az általa nyújtott támogatás teljes összegben visszafizetésre került.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a felperes és az I. r. alperes élettársi közös vagyonát megosztotta, a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)**. szám alatt található ingatlan felperes nevén nyilvántartott $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 2 424 690 Ft megváltási ár 30 napon belül történő megfizetése ellenében az I. r. alperes tulajdonába adta. Rendelkezett a tulajdonjog-változás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése iránt. A volt élettársak ingóvagyonát oly módon osztotta meg, hogy a felperes tulajdonába adott 1 948 000 Ft, az I. r. alperes tulajdonába 56 500 Ft értékű, birtokában levő vagyontárgyat, míg a felperest kötelezte az I. r. alperes javára 945 750 Ft ingó-értékkiegyenlítés megfizetésére. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az I. r. alperesnek 2010. szeptember 1. napjától havi 22 500 Ft, mindösszesen 742 500 Ft többlethasználati díjat és ennek 2012. január 15. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatait.

Az I. r. alperest 420 840 Ft felperes javára történő megfizetésre kötelezte azzal, hogy ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A II. és III. r. alpereseket a fentiek túszerzésére kötelezte. Megállapította, hogy a feljegyzett 900 000 Ft eljárási illetéket, valamint a 193 475 Ft szakértői díjat az állam viseli. A peres felek perköltségéről akként rendelkezett, hogy azt maguk kötelesek viselni. Határozatának indokolása szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapítható volt, hogy a felperes és az I. r. alperes 1996. őszétől 2008. szeptember 22. napjáig élt gazdasági együttműködést magában foglaló életközösségben, ez idő alatt közös ingó- és ingatlanvagyonot szereztek, ingatlanukat közös vagyoni eszközeik, illetőleg kölcsönök igénybevételeivel felújították. A felperes és az I. r. alperes jövedelemszerző tevékenységének vizsgálata eredményeként megállapította, hogy azok között az együttélés tartama alatt számottevő különbség nem volt, a felperes nagyobb szerzési arányt bizonyítani nem tudott, ezért azt a Ptk. 478/G. § (1) bekezdésében foglaltak alapján azonos mértékűnek tekintette, értékelve az I. r. alperes által a háztartásban végzett munkát is. Erre figyelemmel nem látta indokát az ingatlanra bejegyzett tulajdoni arányok módosításának, míg a perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleményét aggálytalanként elfogadva az ingatlan forgalmi értékét 8 000 000 Ft-ban határozta meg. Alaptalannak ítélte a felperes közös beruházások megtérítésére irányuló követelését, kiemelve, hogy a szakértő a forgalmi érték meghatározása során az értéknövelő beruházásokat figyelembe vette, így azok a felperes javára külön már nem értékelhetők. Megállapította, hogy az

ingatlant terhelő banki tartozást a volt élettársak az életközösség megszakadásának időpontjáig közösen törlesztették, a 2013. május 3. napján még fennálló tartozás összege 3 150 620 Ft volt, amelyet levonásba helyezve az ingatlan forgalmi értékéből annak nettó értékét 4 849 308 Ft-ban, egy főre jutó értéket pedig 2 424 690 Ft-ban határozta meg. Miután a perben kizárólag az I. r. alperes igazolta a megváltási ár teljesítéséhez szükséges teljesítőképességet, ezért a Ptk. 148. § (2) bekezdése alapján a közös tulajdont oly módon szüntette meg, hogy a felperes $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát az I. r. alperes tulajdonába adta.

A volt élettársak közös ingóvagyonának értékét 2 004 500 Ft-ban határozta meg, elfogadva a perben kirendelt igazságügyi tárgyszakértő véleményét, míg a ROVER S45 típusú személygépkocsi forgalmi értékének meghatározását illetően ugyancsak szakértői bizonyítást foganatosított. Megállapította, hogy a felperes birtokában 1 948 000 Ft értékű, míg az I. r. alperes birtokában 56 500 Ft értékű ingóság található, így az ingóvagyon jutójához képest a felperest 945 750 Ft ingó-értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezte.

Elfogadta az I. r. alperes érvelését, nevezetesen, hogy a felperessel való együttlakás a felperes magatartása miatt vált lehetetlenné, az I. r. alperes emiatt kényszerült arra, hogy gyermekeivel együtt az ingatlant elhagyja, így megalapozottnak ítélte az I. r. alperes felperessel szembeni többlethasználati díj iránti igényét. A használati díj mértékét a perben kirendelt szakértő véleményének alapulvételével, az I. r. alperes által megjelölt összegben határozta meg havi 22 500 Ft-ban, így - miután az ingatlant 2010. szeptemberétől kezdődően kizárólag a felperes használja - a 2010. szeptember 1-től az ítélethozatal napjáig felmerült többlethasználati díjat 742 500 Ft-ra tette, és kötelezte a felperest annak megfizetésére. Erre figyelemmel alaptalannak ítélte a felperes I. r. alperessel szemben előterjesztett többlethasználati díj iránti igényét.

Ugyancsak elutasította az I. r. alperes által a háztartási munkák ellenértékeként megjelölt követelést és bizonyítékok hiányában megalapozatlannak tekintette a fenntartási költségek kölcsönös elszámolására irányuló igényeket is.

A II.rendű alperes (pénzintézet) felé fennálló tartozás törlesztő részleteinek elszámolása során kiindulópontnak a bank 97. számú tájékoztatásában foglaltakat fogadta el, ebből megállapította, hogy a felperes 2010. október 14-től összesen 1 058 000 Ft törlesztő részletet teljesített, így ennek kapcsán az I. r. alperes terhére 529 000 Ft-ot számolt el. Bizonyítottanak találta, hogy a III. r. alperes által nyújtott 500 000 Ft kölcsönből az életközösség megszakadását követően 216 320 Ft-ot kizárólag az I. r. alperes törlesztett, így ennek fele összegét, 108 060 Ft-ot a felperes terhére számolt el. A fenti tartozások kölcsönös beszámítása eredményeként a felperest 420 840 Ft megfizetésére kötelezte.

- 6 -

Nem találta bizonyítottanak, hogy a volt élettársak együttélésük alatt **(kölcsönadó 1. és 2. neve)-től** kölcsönt vettek igénybe, ennek tényét a felperes az eljárás során tagadta, az I. r. alperes által felhozott bizonyítékokat pedig nem ítélte elegendőnek a kölcsönügyletek létrejöttének alátámasztására. Kiemelte, az I. r. alperes által állított tartozások elszámolására arra figyelemmel sincs mód, mert e kölcsönök visszafizetésére ez idáig nem került sor.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni, az alábbiak szerinti megváltoztatása iránt.

Kérte 149 840 Ft-ra leszállítani a felperes javára a hiteltörlesztések elszámolása folytán általa fizetendő összeget és kérte kötelezni a felperest 2010. szeptember 1. napjától az ingatlan birtokba adásáig havi 24 000 Ft többlethasználati díj és annak középarányos

időponttól járó kamatai megfizetésére. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy a **(kölsönadó 1. neve)** és a **...(kölsönadó 2. neve)** felé fennálló tartozások visszafizetéséért a felperessel egyenlő arányban kötelesek helytállni.

Sérelmezte, hogy az általa a II. r. alperes javára 2008. szeptember 22. napjától 2010. január 31. napjáig teljesített 542 000 Ft kölcsöntörlesztés elszámolására nem került sor. Álláspontja szerint a bank kimutatásából megállapítható, hogy a fenti időszakban ő fizette meg a törlesztő részleteket, így annak felére, azaz 271 000 Ft-ra igényt tarthat. Erre figyelemmel - elszámolva az önkormányzati hiteltörlesztésből a felperesre eső összeget is - a felperes javára fizetendő összeg számítása szerint mindössze 149 840 Ft. Állította, hogy a felperes az ingatlan használatától folyamatosan elzárja, a jogellenes állapotot fenntartja, így annak megszüntetéséig a többlethasználati díj megilleti. Érvelése szerint az eljárás során bizonyította, hogy **(kölsönadó 1. neve)**től 200 000 Ft-ot, míg **(kölsönadó 2. neve)-től** 400 000 Ft-ot kaptak kölcsön, amelynek visszafizetésére a mai napig sem került sor. E tartozások közös adósságnak minősülnek, amelyért egyenlő arányban kötelesek helytállni, így indokolt annak ítéleti megállapítása. Sérelmezte az elsőfokú bíróság perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezését is, álláspontja szerint az nem igazodik a pernyertesség-pervesztesség arányához.

A felperes fellebbezési ellenkérelme - az I. r. alperesi kölcsöntörlesztések elszámolásától eltekintve - az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott többlethasználati díj mértéke a szakvéleményben foglaltakhoz igazodik, egyebekben az I. r. alperes az ingatlan használatától nincs elzárva, így használati díj nem illeti. A **(kölsönadó 1. neve)**től és **(kölsönadó 2. neve)-től**től felvett kölcsönök kapcsán kiemelte, ezekről nincs tudomása, emellett az I. r. alperes a perben nem bizonyította e szerződések létét. Nem ellenezte ugyanakkor az I. r. alperes által törlesztett banki tartozás ráeső részeként 271 000 Ft elszámolását.

Pf.II.20.829/2013/3. szám

- 7 -

A fellebbezés **részben alapos.**

Nem volt vitás a peres felek között, hogy gazdasági együttműködést is magában foglaló élettársi kapcsolatban éltek, ez idő alatt a közös javak megszerzésében egyenlő arányban működtek közre. A fellebbezési eljárásban leszűkült jogvitában az ítéletablának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jár-e az I. r. alperesnek az általa megjelölt összegű használati díj az ingatlan birtokba adásának időpontjáig, továbbá elszámolhatók-e az általa az életközösség megszakadása után fizetett banki törlesztő részletek. Ezen felül vita tárgyát képezte, hogy az I. r. alperes által megjelölt magánkölsönök közös adósságnak tekinthetők-e, helye van-e ezek kapcsán megállapítási kereset előterjesztésének.

Ami az I. r. alperes által előterjesztett használati díj iránti igényt illeti, az az elsőfokú eljárás során tisztázható volt, hogy a **(település neve, ingatlan címe)**. szám alatti ingatlan a volt

élettársak közös tulajdonát képezi, ebből fakadóan a tulajdonostársakat megillette a birtoklás, illetőleg a használat joga (Ptk. 98. §, 99. §). A Ptk. 140. § (1) bekezdésén és 141. §-án alapuló következetes ítélkezési gyakorlat szerint a tulajdonostársnak elsődlegesen a közös tulajdonú ingatlan birtoklására és használatára van joga, pénzbeli térítés csak akkor követelhető, ha a tulajdonjogából fakadó használati jogosultság gyakorlására nincs módja a tulajdonostársával kötött megállapodás, vagy a bíróság döntése miatt, illetve ha a tulajdonostárs attól elzárja (BH1997. 478., BH1994. 247.I.). A perbeli esetben nem vitás tény - s az ezzel kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezéseket a felperes nem fellebbezte meg -, hogy a felperes az I. r. alperes számára az ingatlan használati jogának gyakorlását ellehetetlenítette, azaz az I. r. alperes használati jogosultságát természetben gyakorolni nem tudja, következésképp a felperes köteles az I. r. alperesi ingatlanhányad használatáért díjat fizetni. A használati díj mértékének megállapítása szakkérdés, így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ennek meghatározása érdekében szakértői bizonyítást foganatosított. A szakértő az I. r. alperes tulajdonát képező ingatlanhányad használati díját 24 000 Ft-ban jelölte meg, s miután az I. r. alperes a használati díj iránti igényét az elsőfokú eljárásban havi 22 500 Ft-ra tette, azt a szakvélemény ismeretében sem módosította, így az elsőfokú bíróságnak - a kérelemhez kötöttség elvéből következően - nem volt módja a szakvéleményben meghatározott mértékű használati díj megállapítására. Annak ugyanakkor nem volt akadálya, hogy az I. r. alperes viszontkeresetét e tekintetben a másodfokú eljárásban felemelje, ezért az ítélőtábla a használati díj havi mértékét az igényérvényesítés kezdő időpontjától, azaz 2010. szeptember 1. napjától kezdődően 24 000 Ft-ra felemelte. A peradatok szerint az ingatlan egészét nem vitásan a felperes használja, így annak birtokba adásáig köteles a tulajdoni hányadát meghaladó ingatlanrész használatáért járó díj megfizetésére, ami a fenti időponttól kezdődően a jogerős ítélet meghozatalának időpontjáig 1 056 000 Ft-ot (44 hónap x 24 000 Ft) tesz ki. Erre

- 8 -

figyelemmel az ítélőtábla a felperes által fizetendő használati díjhátralék összegét felemelte, és a 2010. szeptember 1-től 2014. április 30. napjáig terjedő időszakot illetően annak középarányos időpontjától, azaz 2012. július 1. napjától járó kamatai megfizetésére kötelezte a felperest.

Az az elsőfokú eljárásban sem képezte vita tárgyát, hogy a felperes és az I. r. alperes által a II. rendű alperes neve-től az együttélés időtartama alatt felvett kölcsöntartozás közös adósságnak minősül, így az adóstársak ezt érintő helytállási kötelezettsége a szerzésben való közreműködésük arányához igazodik. Az elsőfokú bíróság a perben elszámolta a felperes által az életközösség megszakadása után teljesített törlesztő részleteket, azonban a perben beszerzett és a periratok között elfekvő banki kimutatások szerint az élettársi kapcsolat megszűnését követően az I. r. alperes részéről is történtek teljesítések, amelyek viszont figyelmen kívül maradtak. A felperes a fellebbezési eljárás során nem vitatta, hogy az I. r. alperes e pénzügyi tartozásból az életközösség megszűnését követően összesen 542 000 Ft-ot törlesztett, amelyből a felperes terhére 271 000 Ft számolandó el, így az I. r. alperes által a felperes javára teljesítendő, az elsőfokú ítélet szerinti marasztalási összeget az ítélőtábla 149 840 Ft-ra leszállította.

Az I. r. alperes közös adósságként két magánkölcson figyelembevételét kérte, azaz a fellebbezésében kérte annak megállapítását, hogy a **(kölcsonadó 1. neve)**tól felvett 200 000 Ft, valamint a **(kölcsonadó 2. neve)-től** felvett 400 000 Ft olyan közös tartozás, amelyet egyenlő arányban kötelesek a hitelezők részére visszafizetni. A Pp. 123. §-a szerint megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges és a felperes (a fél) a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A megállapításra irányuló kereset előterjesztésének két konjunktív feltétele tehát a jogvédelem szükségessége, valamint a teljesítés követelésének kizártsága. E két feltétel bármelyikének hiánya esetén megállapítási per nem indítható (BDT2005. 1250.), illetve ilyen esetben a bíróság érdemi vizsgálat nélkül pusztán a Pp. 123. §-ában írt feltételek hiánya miatt utasítja el a keresetet, illetőleg a viszontkeresetet. A perbeli esetben az I. r. alperes jogainak megóvása nem teszi szükségessé a megállapítási kereset előterjesztését. Az I. r. alperes nem tudta megjelölni, hogy igénye érvényesítésével pontosan mely jogait kívánná megóvni. Lényeges, hogy a kölcsönök visszafizetésére még egyik peres fél részéről sem került sor, ugyanakkor a hitelezők ez idáig igényüket perben nem is érvényesítették. Ha a későbbiekben a hitelezők ez iránt a volt élettársak ellen eljárást indítanak, úgy az adott eljárásban nyílik módja a felperesnek arra, hogy a tartozás létét vitassa, annak közös adósság jellegét cáfolja. Ha pedig az I. r. alperes a tartozást részben, vagy egészben visszafizeti, úgy marasztalásra irányuló kereset előterjesztésével kérheti a felperes

Pf.II.20.829/2013/3. szám

- 9 -

kötelezését a tartozás rá eső részének megfizetésére. Miután a Pp. 123. §-ában írt konjunktív feltételek a perbeli esetben nem teljesülnek, így a megállapítási igény érdemben nem volt vizsgálható.

Megalapozottan kifogásolta az I. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését. A peresztesség, pernyertesség ugyanis megközelítőleg egyharmad - kétharmad arányú az I. r. alperesre kedvezőbben, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I. r. alperes az, aki elsőfokú részperköltségre jogosult a felperestől, amely részperköltség összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg az elsőfokú eljárásban feljegyzett eljárási illeték összegét, az ugyanis a 7 244 285 Ft összegű elsőfokú pertárgyértékhez képest (a perérték a felperesi keresethez kapcsolódóan: az ingatlan $\frac{3}{4}$ tulajdoni hányada: 3 637 035 Ft, ingóvagyon $\frac{1}{2}$ része: 1 002 250 Ft, közüzemi díjak $\frac{1}{2}$ része 987 000 Ft, felújítás költségek: 370 000 Ft és lakáshasználati díj egy évi összege: 360 000 Ft, összesen: 6 356 285 Ft; a viszontkeresethez kapcsolódóan: egy évi használati díj: 288 000 Ft, magánkölcsonökből eredő közös tartozás megállapítása: 600 000 Ft) 434 700 Ft-ot tesz ki. A felperes a perben 4 930 815 Ft, míg az I. r. alperes 2 313

470 Ft pertárgyértékű követelés tekintetében bizonyult pervesztesnek, ezért a felperes a feljegyzett elsőfokú eljárási illetékből 295 900 Ft-ot köteles viselni a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján, míg az I. r. alperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett további, 138 800 Ft elsőfokú eljárási illeték a Pp. 81. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezési eljárás pertárgyértéke 889 000 Ft, amelyhez képest a felperes pernyertessége 600 000 Ft perértékű követelés tekintetében állapítható meg, így az I. r. alperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú részperköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

A feljegyzett 71 100 Ft másodfokú eljárási illetékből a felperes - pervesztességéhez igazodóan - 23 100 Ft viselésére köteles (Pp. 81. § (1) bekezdés, Kmr. 13. § (2)

- 10 -

bekezdés), míg a fennmaradó 48 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket az I. r. alperes személyes költségmentessége folytán a Pp. 81. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2014. április 16.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.829/2013/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt **felperes** felperesnek - a dr. Endrődiné dr. Makány Anikó ügyvéd által képviselt I. r., a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt II. r., a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos III. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék - 2013. június 24. napján kelt 4.P.21.480/2010/103. és a 2013. augusztus 26. napján kelt 4.P.21.480/2010/106. számú végzésével kijavított - 2013. június 3.napján kelt 4.P.21.480/2010/102. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 104. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az ítéltábla Pf.II.20.829/2013/3. számú ítélete rendelkező részét akként javítja ki, hogy az elsőfokú eljárási illeték összegét 434 700 (négy százharmincnégyezer-hétszáz) Ft-ban határozza meg, amelyből a felperes 295 900 (kettő százkilencvenötezer-kilencszáz) Ft-ot köteles viselni, az ezt meghaladó 138 800 Ft (egyszázharmincnolcezer-nyolcszáz) Ft elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A Szegedi Ítéltábla a peres felek között élettársi közös vagyon megosztása iránt folyamatban volt perben a jogvitát a fenti számú jogerős ítéletével bírálta el. Ítélete rendelkező részének az elsőfokú eljárási illeték összege, valamint az I. r. alperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén maradó illeték mértékének meghatározása során elírás történt, ezért az ítéltábla annak kijavításáról a Pp. 224. §-a alapján rendelkezett.

Szeged, 2014. május 6.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	eladó bírő	táblabíró

